

Η ζωή δεν σχεδιάζεται, αλλά ζείτε!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Η αρχή, πέρασε. Το παρόν, μας προκαλεί. Το μέλλον, μας ατενίζει. Και εμείς μπροστά σε ένα τέλος που ξημέρωσε ακόμα αναρωτιόμαστε ποιοι είμαστε, που είμαστε και που πάμε;

Η ζωή, πολλές φορές βεβηλώνεται από τα σχέδιά μας, από τις στιγμές εκείνες που αυτοανυψωνόμαστε σε αρχιτέκτονες του μέλλοντός μας.

Γιατί το κάνουμε αυτό; Είναι τελικά θέμα αυτοεικόνας; Της καθοριστικής αντίληψης που έχει κανείς για τον εαυτό του, σχετικά με το τι πρέπει να έχει

καταφέρει και βιώσει ώστε να μπορεί να επιδοκιμάσει τη ζωή που έζησε;

Αν είναι έτσι, ο φόβος του θανάτου μπορεί να περιγραφεί ως φόβος του «να μην μπορείς να επιτύχεις αυτό που σχεδιάζεις».

Αν έχουμε τη βεβαιότητα ότι αυτή η πληρότητα (τα σχέδιά μας) δεν θα επιτευχθεί ποτέ, ξαφνικά δε ξέρουμε πώς να ζήσουμε το χρόνο, ο οποίος δεν μπορεί πλέον να είναι μέρος μιας “πλήρους-επιτυχημένης” ζωής.

Η ζωή δεν σχεδιάζεται. Ο μεγαλύτερος σκηνοθέτης της ζωής μας είναι η ίδια η ζωή. Τα σχέδια των ανθρώπων οδηγούν σε εμμονές επιτυχίας. Η επιτυχία βρίσκεται μέσα στη μαγευτική γοητεία του απρόοπτου που μπορεί να μας οδηγήσει στην κατανόηση του σκοπού της ζωής μας.

Πιστεύουμε τελικά ότι η Θεία Πρόνοια είναι παρών σε κάθε πτυχή του παρόντος μας;

Οι άνθρωποι τρέχουν να προλάβουν την ζωή η οποία ήδη (τις πιο πολλές φορές) τους έχει προσπεράσει. Προσπαθούν να αρπάξουν μία στάλα ευτυχίας στο μέλλον τους, εκβιάζοντας το παρόν τους.

Ο κόσμος δυστυχώς θυσιάζεται στο βωμό ενός επίγειου μέλλοντος. Τι νόημα έχει λοιπόν να σχεδιάσεις κάτι το οποίο θα τελειώσει με το θάνατο; Τι νόημα έχει να ξεπεράσεις το παρόν σου εάν το μέλλον σου περιορίζεται χρονικά και τοπικά;

Κάθε πράξη, κάθε λόγος, κάθε κίνηση και σκέψη έχει νόημα όταν αγγίζει τα έσχατα και έπειτα εισάγεται μέσα στο αιώνιο.

Κάθε ζωή έχει νόημα όχι γιατί υπάρχει τέλος, αλλά διότι με το τέλος της, δημιουργεί μία Καινή Ζωή.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr